

စိတ်ကူးချဲ့ဆိုစရာမရှိပါ

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ရှုပ်သောလေတံခွန်နှင့်
စံဝမိမှေးဝတ္ထုတိုများ



ရှုပ်သောလေတံခွန်နှင့် စံဝ မိမှေး ဝတ္ထုတိုများ
ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

- | | |
|--------------------------------|----------------|
| စာစီသူ | - ခိုင်ဝတီသော် |
| First Proof ထုတ်သောနေ့ | - ၃၁-၃-၂၀၁၇ |
| စာပြင်ဆရာ | - မရည်မွန် |
| စာပြင်သူ | - ခိုင်ဝတီသော် |
| Second Proof ထုတ်သောနေ့ | - ၂၅-၄-၂၀၁၇ |
| စာပြင်ဆရာ | - K.K.S |
| စာပြင်သူ | - ခိုင်ဝတီသော် |
| အချောထုတ်သောနေ့ | - ၂၂-၅-၂၀၁၇ |

မာတိကာ

၁။ ရှုပ်သောလေတံခွန်	၁
၂။ ပွေးမှဆိုးတွေ	၁၀
၃။ ကိုကြာဥနှင့် သူ့သားတွေ	၁၉
၄။ သည်ခလေ့	၂၈
၅။ အချစ်သည် စိုးရိမ်သလော	၄၅
၆။ ကွဲပြားသော်လည်း တူတတ်သည်	၅၄
၇။ ရင်ဘတ်နောက်ကကျော	၆၇
၈။ အမေဗျ အမေ	၇၆
၉။ ကထာဝတ္ထု ဟူသည်ကား	၈၅
၁၀။ သစ်ညိုကုန်းမှ အပြန်	၉၄
၁၁။ နေကြာချရသည့်အကြောင်း	၁၀၂
၁၂။ နွားသံယောဇဉ်	၁၁၁
၁၃။ ပွဲပြီး မီးမသေ	၁၂၀
၁၄။ ပြောရခက်ကြီးပါ	၁၃၀
၁၅။ တစ္ဆေပါတတ်သည်	၁၃၉

ရှုပ်သောလေတံခွန်

“ဥဩ ဥဩ”

အသံသာယာသော ငှက်နက်ကြောသည် တပေါင်းလရောက်မှ စတင်တွန်ကြော်စမြဲပါကို၊ ယခု တန်ဆောင်မုန်းလကြီးမှာ လာရောက် မြည်တမ်းနေသည်။

“ဥဩ ဥဩ”

ငွေအိုးသည် မော့ကြည့်၏။ တိမ်ဖြူတစ်ဆုပ်သာရှိသော အပြာ ရောင် လွင်ပြင်ကြီးထဲသို့ လေတံခွန်တစ်ခုတက်လာသည်။ ပန်းဖွားတွေ တလွင့်လွင့်ဖြင့် မိန်းမမြတ်နယ် ဣန္ဒြေရှိလွန်းသည်။ လေတံခွန် တစ်ခုလုံး မှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ပန်းဖွားတွေမှာ အစိမ်းရောင်ဖြစ် ရာ လေသင့်၍ တဖွားဖွားလွင့်နေပုံမှာ ကျက်သရေ ရှိလှသည်။

ဣန္ဒြေရသော လေတံခွန်သည် သည်တိုင်းမနေ ပန်းဖွားနှစ်ဖက် တလွင့်လွင့်ဝေလူလျက် ထန်းတစ်ပြန်ခွဲမျှအထိ တငြိမ်ငြိမ် တက်သွား သည်။ သို့စဉ်တွင် ပန်းဖွားမပါသော ကုလားစွန် တက်လာသည်။ အငြိမ်မနေ၊ ဣန္ဒြေမရ၊ ထောင်တက်သွားလိုက်၊ ထိုးဆင်းသွားလိုက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့တက်နေစဉ် တစ်ချက်ထိုးဆင်းရာက ထန်းလက်တွေကို ဝင်တိုး သည်။

“သွားပြီ”

စွန်သာမက စွန်ကြီးပေ တစ်ရာခန့်ပါ ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ သို့တစေ သူ့အလျင်က တက်လာသော မြန်မာစွန်လေတံခွန်မှာမူ ပန်းဖွားတွေ တဝေဝေဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

ငွေအိုးသည် ထန်းပင်ရင်းသို့လာကာ ကုလားစွန်ကို မော့ကြည့် သည်။ ပန်းဖွားမပါ အမြီးမပါသောစွန်သည် ထန်းပင်နှင့် တစ်လံကျော် ကျော်ကွာသွားလိုက်၊ ပြန်ကပ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ လေတိုက်လျှင် ကြီး တစ်ဆုံးလွင့်သွားသော ကုလားစွန်သည် ငွေအိုးကို ကလူနေ မြှူနေသည်။

“မအေလေတံခွန်”

ငွေအိုးသည် အူယားလာသည်။ ကုလားစွန်ကို ခဲဖြင့်ပစ်သည်။ ငွေအိုးမှာ လက်မှန်းတည့်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကုလားစွန်ကို ထိသည်။ သို့တစေ ကြိုးမပြတ်သဖြင့် ပြုတ်မထွက်။ ထိုအခါ မအေလေတံခွန် ဟု မအေနှင့် ကိုင်တုတ်သည်။ သည်အရပ်၌ မြန်မာစွန်၊ ကုလားစွန် အားလုံးကို ‘လေတံခွန်’ ခေါ်သည်။

ငွေအိုးသည် ထပ်မံပြီးမော့ကြည့်ပြန်ကာ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်သည်။ ပစ်သောတုတ်သည် လေတံခွန်၌ တန်းလန်းရှိနေသော ကြိုးကိုထိပြီး လုံးထွေးသွားပါက ထန်းနို့တွင် ငြိနေရာကလေတံခွန်သည် ပြုတ်ကျလာတန်ရာ၏။

သို့တစေ ငွေအိုးပစ်သော တုတ်သည် ကြိုးကို ထိရုံသာထိပြီး ထန်းလက်ကြား၌ ညပ်နေ၏။ ပြန်မဆင်း ငွေအိုးထပ်မံပြီး ဆဲသည်။ ထို့နောက်စောင်းကန်းစောင်းကန်းကြည့်လျက် လေတံခွန်ငြိနေသော ထန်းပင်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာသည်။

လေသည်ငြိမ်နေရာက ဖြူးသည်။ ဖြူးရာက တိုးဆင့်ပြီးဖျန်း သည်။ ရွာတံခါးဝသို့ ရောက်လာပြီ။ လေတံခွန်ကို ငွေအိုး သံယောဇဉ်

မပြတ်။ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟ. . .ဟ”

အော်မိသည်။ မျက်လုံးပြူး ကြည့်မိသည်။

ဟ ဟ အော်မိခြင်းမှာ လေအတော့တွင် ထန်းပင်နှင့်တစ်လံခန့်သာ ကွာခဲ့သော လေတံခွန်သည် နှစ်လံအကွာသို့ ရောက်နေပြီ ထင်သော ကြောင့်ဖြစ်၏။ မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်မိခြင်းမှာ စိတ်အထင်လော၊ အမှန် လော ကွဲပြားစေရန်ဖြစ်သည်။

လေတံခွန်သည် လေအတော့တွင် ထန်းပင်နှင့်တစ်လံကွာသို့ လွင့် နေရာမှ နှစ်လံကွာသို့ တိုးပြီးလွင့်သည်။ လေအငြိမ်တွင် အောက်သို့ တစ်လံကျော်အောင် ကျသည်။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းကျ ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်တွင် ဝမ်းသာအားရပြေးကောက်မိသည်။

သို့သော် လေတံခွန်မှာ မြန်မာစွန်မဟုတ်။ ကြီးဖြင့် အဖြစ်မျှသာ ဆွဲပြီး စက္ကူကပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုထိုးသည်ထိုးဖြင့် မကျွမ်းကျင် သူတို့နှင့် လုံးဝမသင့်တော်သော လေတံခွန်မျိုးဖြစ်သည်။

“ထောပြီကွ ဟေး”

ငွေအိုးသည် လေတံခွန်ကို ပြေးကောက်သည်။ ထိုအခါကျမှ လေတံခွန်တွင် နောက်ထပ် အပ်ချည်ကြိုး ပေနုစိတ်ဆယ်ကျော်မျှ ပါရှိ နေသေးကြောင်း သိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ငွေအိုးသည်အမြူးတွင် အရွှင်ဆင့် လျက် ရွာထဲသို့ဝင်လာသည်။

ငွေအိုးတို့အိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်နေငြား ခြေရင်းရှိ အိမ်ကလေးထဲမှ မီးခိုးထွက်နေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်တွင်အနည်းဆုံး အမေ တော့ရှိမည်။ အစ်မ မြသွယ်နှင့် အဖေ ဦးသက်တို့မှာ ယာထဲသို့သွားနေ ကြသည်ထင်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ လောလောဆယ်တွင် အဖေနှင့်အစ်မသည် ငွေအိုး

အတွက် အသုံးမဝင်ပါ။ လက်ထဲတွင် တယုတယကိုင်လာသော လေတံခွန်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်မှ ငွေအိုးစိတ်ညစ်သွားသည်။

လေတံခွန်မှာ ရှည်ရှည်အပေါက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်းဝိုင်းအပေါက်နှစ်ပေါက်ပါသည်။ အပေါက်တွေမှာ လေတိုးတိုင်းကျယ်နိုင်သည်။ သို့ကြောင့် လက်လွဲ၍သော်မျှ မရှေ့ယမ်းရဲ။ စုတ်နေသော နေရာ၊ ပြဲနေသော နေရာများကို အမြန်ဆုံးဖာရမည်။

လေတံခွန်၏ ပြဲသောနေရာများကို ဖာထေးရန်ကော်လိုသည်။ ကော်သည် ဆေးလိပ်ခုံမှာသာရှိသည်။ အိမ်တွင် ကော်နှင့်အနီးစပ်ဆုံး တူသောအရာမှာ ထမင်းလုံးသာရှိသည်။ ထိုထမင်းလုံးကို မီးဖိုထဲရှိ ထမင်းအိုးထဲမှသာ ရနိုင်မည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ခြေရင်း မီးဖိုထဲသို့ငွေအိုးဝင်သည်။ တဲထဲ၌ အမေရှိသည်။ အမေသည် ယခုမှထမင်းအိုးငှဲနေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ အမေတို့က စောစောကတော့ ထမင်းမချက်ဘူး”

ငွေအိုးသည် တီးတိုးပြောလျက် ဆုတ်ခွာလာသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်အရောက်၌ လေတံခွန်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုအခါဝယ် ငွေအိုးရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မည်သည့်ကြီးဖြင့် လွှတ်မည်နည်း။ အတွေးဝင်လာသောအခါ စိတ်ပြောင်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးတိုတိုလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွှတ်မတုံး၊ အိုလမ်းလျှောက်ပြေးရင် ရသားပဲ”

“အမယ် ကိုယ်တော်ချောက အိမ်ကပ်ပြီး ငြိမ်နေပါကလား”

မမျှော်လင့်သော အမေ့အသံဖြစ်သည်။ အမေသည် ထမင်းအိုးနှုပ်ပစ်ခဲ့ကာ အပြင်သို့ထွက်လာစဉ် ငွေအိုးကိုမြင်သွားသည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွင် ကျောင်းသွားငြား၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကိုးကုန်းကိုးကျင်းလျှောက်မွေ့နေသူကို အိမ်မှာတွေ့ရသဖြင့် တအံ့တဩ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေ ဘယ်သွားမလို့တုံး”

“ဟင်းချိုရွက်ကလေး ဘာလေး ထွက်ခူးမလို့ဟဲ့၊ ဟဲ့ ဪ အိမ်
စောင့်ရင်းနဲ့ ဆွမ်းလောင်းလိုက်စမ်း၊ အမေပြန်မလာမချင်း ဘယ်မှမသွား
နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြ၏ ထမင်းအိုးကို မျက်စောင်းထိုးနေသူမှာ လွန်စွာသဘော
ကျသွားတော့သည်။ သူခိုးကို တိုက်စိုးနှင်းဘိသို့ ငွေအိုးကို တာဝန်ပေး
ပြီးဒေါ်မြ ထွက်သွား၍မှ ငါးအိမ်မကျော်သေးမီ မီးဖိုတဲထဲသို့ ငွေအိုး
ဝင်ပြီး ထမင်းအိုးကိုလှန်ပြီး ထမင်းစေ့တွေယူသည်။

“အမယ်လေးဗျ၊ သေရချေရဲ့ဗျ”

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ထမင်းစေ့တွေကို လက်ညှိုး၊
လက်ခလယ်ဖြင့် သွားထိုးမိသော ငွေအိုးမည်မျှအော်စေကာမူ အပူမလျော့
ပါ။ မီးဖိုတဲကလေးအတွင်း၌ ထမင်းစေ့တွေ မွစာမွစာကြဲကုန်စေကာမူ
ငွေအိုးမအေးချမ်းပါ။

အမေက ဆွမ်းခူးပြီးလောင်းရန် မှာကြားသွားစေကာမူ ငွေအိုးမေ့
ပြီ။ ထမင်းစေ့ပူလောင်လောင်တွေကို ကွပ်ပျစ်သို့ ယူလာသည်။ စက္ကူ
တွေပြဲနေသော လေတံခွန်ကို ကော်ကပ်ရန်အတွက် ပိုသောစက္ကူ ရှိမှ
ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရာ ဖဲထီးသံကိုင်တွင် စွပ်
ထားသောပြေစာကို လှမ်းမြင်သည်။ သို့သော် ထိုပြေစာကို ခုန်ဆွဲ၍
မမီသဖြင့် ငွေအိုးသည် အနီးဆုံး ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး
ဖတ်စာအုပ်ကို ဆွဲဆုတ်လေသည်။

ဖတ်စာအုပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက် ဆုတ်၍ပါလာသော်ငြား ထမင်း
လုံးသည် ထိုစာရွက်နှင့် လေတံခွန်စက္ကူပူးကပ်နေအောင် လုပ်မပေးနိုင်
ပါ။ စက္ကူနှစ်မျိုးက တခြား၊ ထမင်းလုံးကတခြား ဖြစ်နေကြသည်။

ဖတ်စာအုပ်ထဲမှ ငွေအိုးဆွဲဆုတ်လိုက်သော စက္ကူကကြမ်းသည်။ ထူသည်။ လေတံခွန်စက္ကူက တကယ့်ပါးပါးလေး။ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုလုံး သာ ထမင်းစေ့တွေ ပေပွနေ၏။ ငွေအိုး အလကားရလာသော လေတံခွန် ကား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြွခန်းသို့မရောက်။

လှည်းတစ်စီး လှည်းစာငတ်သောအသံဖြင့် မောင်းလာသည်။

“ဟာအရေးထဲမှာ လှည်းစုတ်ကတော့မှောင့်”

ငွေအိုးညည်းလိုက်ဆဲတွင် ထိုလှည်းသည် အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ကွေ ဝင်လာသည်။ ကွပ်ပျစ်ဆေးတွင် ထိုးရပ်သည်။ လှည်းပေါ်တွင် ပြောင်းဖူး ပင်တွေ အပြည့်။

“ပြောင်းဖူးတန်းလန်းနဲ့ ရိတ်လာရသလား”

မီးဖိုတဲထဲမှ ဒေါ်မြထွက်လာပြီး ပြော၏။

“အဲသာတော့ အဖေ့ကိုပြောပေတော့ အမေရေ”

“နင့်မေကလွှားတဲ့ ကြက်တူရွေးကတစ်မျိုး၊ ခွေးကတစ်မျိုးနဲ့ ဥစ္စာ ကို ဘယ်သူသွားစောင့်မှာတုံး”

“တော်တို့ သားအဖတွေရှိသားပဲ”

“အေး နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ ငါတစ်လှည့်၊ လုံမလေးတစ်လှည့် စောင့်နိုင်သယ်ထား၊ ညကြီးသန်းခေါင်ကျတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မတုံး၊ အဲသာကြောင့်”

သို့နှယ် ဦးသက်ကရှင်းပြသောအခါ ဒေါ်မြမငြင်းသာပေ။ ယာနီး ချင်းအေးဆောင်ကား ရှိပါ၏။ အေးဆောင်သည် ကျေးနှင့်ခွေးကို ကြောက်သောကြောင့် ပြောင်းမကြဲ။ သို့ပါလျက်ကို သူတစ်ပါးအခင်းကို သူကိုယ်တိုင်က မြသွယ်တို့အခင်းမို့ စောင့်သည်ထား။ သူ့အမေ ဒေါ်သော့က သဘောတူပါမည်လော။

သို့ဖြင့် အငြင်းမပွား၊ အခင်းမများဘဲ ပုဆိုးခြုံထဲက ရေနွေးအိုး

ထုတ်ပေးနေစဉ် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ရှိ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာလည်း လေတံခွန်တစ်ခုနှင့် အလုပ်များနေကြ၏။ ငွေအိုး၏ အစ်မမြသွယ်မှာပင်လည်း ငွေအိုးနှင့်ထူးမခြားပါပေ။

“သည်တိုင်းကပ်ရင် မြဲမှာ မဟုတ်ဘူးဟ”

ထမင်းလုံးသည် စေးကပ်စေကာမူ စက္ကူနှစ်ချပ်ပူးနေအောင်ကား မစွမ်းဆောင်နိုင်ပေ။ သို့အတွက် မြသွယ်သည် ထမင်းလုံးကို ကြမ်းပေါ်တွင် လက်မဖြင့်ဖိပြီး ခြေသည်။ ထမင်းစေ့မှ အသွင်ပြောင်းသွားသော ထမင်းကော်သည် ထမင်းစေ့ထက် စေးသော်ငြား။ ရှေ့ကပ် နောက်ကလန် ဖြစ်ကုန်သည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲမရှိပေ။

“ရှုပ်ပါသယ်ဟယ်၊ ကိုအေးဆောင်ဆီသာ သွားပါဟယ်”

ကိုအေးဆောင်ဆိုသူကား မြသွယ် ဆိုးသမျှ နွဲ့သမျှခါးစည်းပြီး ခံနေသော ယာနီးချင်းဖြစ်သည်။ မြသွယ်ကို တစ်နွယ်ငင်သောအခါ ငွေအိုးပါတစ်စင်ပါရတော့သည်။

“အစ်မပါ လိုက်ခဲ့ဟာ”

“ငါတော့ မလိုက်နိုင်ဘူးဟေ့၊ မင့်ဘာသာမင်း သွားချင်သွား၊ မသွားချင်နေဟေ့၊ နင့်သဘောပဲ”

မြသွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့သည်။ မည်မျှပင် ဆိုးမျိုးခံသူ ဖြစ်စေကာမူ၊ ချွေးသံအလိမ်းလိမ်း ပြောင်းရွက်ခြောက်နှင့် ဖုန်အလူးလူးဖြင့်ကား ချစ်သူရှေ့သို့ မသွားလိုပေ။ ထို့ကြောင့် လက်လှန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ငွေအိုးကား လေတံခွန်ကိုသာသိသည်။ သမီးရည်းစားတို့၏ သဘောသဘာဝကို မသိပေ။ သို့အတွက် ဖာမည့်စက္ကူကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် လေတံခွန်ကြီးကို ဆွဲလျက်ပြေးတော့သည်။ မျက်စိနောက်သော ခွေးအချို့က လှမ်းဟောင်သည်။ တစ်ကောင်

တလေကမူ လိုက်ဆွဲသည်။

ငွေအိုး၏ အာရုံတွင် လေတံခွန်ပထမ အေးဆောင်ဒုတိယဖြစ် နေရာ လိုက်ဆွဲသော ခွေးကိုလည်း မသိပေ။ အေးဆောင်၏ မိခင် ဒေါ်သော့သည် မီးဖိုကျင်းထဲတွင် မီးခိုးတလုံးလုံး၊ မီးပလွေသံတညံ့ညံ့ ဖြင့် တစ်ယောက်တည်းအလုပ်များနေသည်။

“အမေကြီး ကိုအေးဆောင်ကော”

“ယာထဲသွားသယ်၊ ဒီမှာ မီးမတောက်လို့ လာမှုတ်ပေးစမ်း”

ငွေအိုးမှာ အေးဆောင်ကိုမခိုင်းရမီ ဒေါ်သော့၏ အခိုင်းခံလိုက် ရသည်။ သို့သော် ငွေအိုး၏မှုတ်အားကြောင့် မီးထတောက်ချိန်နှင့် အေး ဆောင် လှည်းမောင်းပြီး ဝင်လာချိန်တို့ တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ငွေအိုးဝမ်း သာသွားသည်။ အေးဆောင်ကလည်း လေတံခွန်အစုတ်ကို မြင်ရသဖြင့် ငွေအိုးရောက်နေပြီဟု ကြိုတင်သိသည်။

“ဟောသည်မှာ လေတံခွန်ရယ်၊ လေတံခွန်ဖာဖို့စက္ကူ”

နွားနှစ်ကောင်ကို တင်းကုပ်ထဲသို့ သွင်းရုံသာ ရှိသေးသည်။ ငွေအိုးရောက်လာပြီ။

“ကော်မပါဘူးမဟုတ်လား၊ ရွာထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့် ဟင်းခါး လေးငါးမျှင်သွားတောင်းချေ”

“အဲသည် မိန်းမကြီးက တိုသယ်ဗျ”

“တိုတိုကွာ၊ ရအောင်လုပ်ခဲ့၊ မရရင် ဘာနဲ့လုပ်မှာတုံး။ သွားသွား”

ငွေအိုးသည် မြသွယ်၏ မောင်ဖြစ်သည်။ အေးဆောင်ငြင်းလိုက် လျှင်မြသွယ်၏အငြိုအငြင်ခံရမည်။ သို့အတွက် ငွေအိုး ယူလာသည့် စာရွက်ဖယ်ပြီး လိုရမည်ရထားသည့် ‘လျှာပေါ်ဝဲ’ မုန့်ထုပ် စက္ကူကို ထည့်သုံးပေးလိုက်သည်။ အမျိုးအစားတူသည့် စက္ကူနှင့်မှအဆင်ပြေ မည်။

ဟုတ်ပါသည်။ အေးဆောင်က ကော်အဖြစ် အသုံးပြုသော မုန့်ဟင်းခါးမုန့်ဖတ်သည် ကော်အစစ်နီးပါးကောင်း၏။ လျှာပေါ်ဝဲ မုန့် ထုပ်စက္ကူသည် လေတံခွန်စက္ကူအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းလျှောက်ပြေးသော ငွေအိုး၏ လေတံခွန်သည် ကုလားစွန် နှယ်လုပ်ထားပါလျက် ဟိုထိုး သည်ထိုး မထိုး၊ ထိုးမည့်ထိုးတော့ မန်ကျည်းပင်တွင် ငြိတော့သည်။

ငွေအိုးသည် လေတံခွန်အစုတ်မခံနိုင်။ ငြိလျှင်ငြိချင်းလျှောပေးသည်။ မန်ကျည်းပင်ခြေရင်းသို့ ပြေးကပ်သည်။ အခေါက်တွေ အပွေးတွေနှင့်ခက်လက်များသည် ငွေအိုးအတွက် အားဆေးဖြစ်သည်။ အပွေးတွေကိုနင်းပြီး အကိုင်းတစ်ကိုင်းဆွဲသည်။ မန်ကျည်းတစ်ညှို့ လူတစ်ကိုယ်ဟူသော စကားအားကိုးဖြင့် လေတံခွန် ငြိနေသော ကိုင်းဖျားအရောက်လာသည်။

လေတံခွန်သည် မဖြစ်စလောက် ကြိုးကလေးဖြင့် မြူးနေသည်။ နုနုနယ်နယ်စက္ကူမစုတ်စေရန် ကိုင်းဖျားအထိလာသည်။ လေတံခွန်လက်အလှမ်းတွင် လူရောလေတံခွန်ပါ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ မန်ကျည်းကိုင်း ကြက်ပေါင်ပဲ့ကျခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေအိုးမှာ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာသော်မျှ မရ။ သို့ပါလျက်နှင့် အေးဆောင်မှာ အမဲခံရသည်။

“တော် မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်လို့ ကျုပ်မောင်လေး၊ မန်ကျည်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကျသာ”

ထိုအကြောင်းပြချက်ဖြင့် အေးဆောင်ကို မခေါ်ဘဲနေသည်။ အေးဆောင်မှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် တစ်လခန့် အငြိုငြင်ခံလိုက်ရသည်။

။

ပွေးမုဆိုးတွေ

“တကူး . . . ကူး . . . ကူး . . .”

ချိုးကူသံသည် နေ့သစ်နှင့်အတူ အေးဆောင်ကိုကြိုဆိုလျက်ရှိသည်။ အေးဆောင်သည် မီးသွေးခဲဖြင့်သွားတိုက်ရင်း “ကနေ့ ဘယ်ကို သွားရမတုံး” စဉ်းစားသည်။ ဒေါ်ဖော့ ယာဘေးရှိပျားစွဲက အာရုံထဲ၌ ပေါ်လာသည်။ ပျားကောင်တွေတရွရွသွားနေသော ပျားသလက်ကြီး။

အေးဆောင် ကယောင်ကတမ်းထရပ်မိပြီးမှ “မဖြစ်သေးဘူး” မြည်တမ်းကာ ပြန်ထိုင်သည်။ သည်ပျားစွဲက ပျားရည်ဘယ်နှပုလင်းရမည်နည်း။ လွန်ရော့ကျွံရော့ရလှ ငါးပုလင်း။ တစ်ပုလင်း ငါးရာရမှ နှစ်ထောင့် ငါးရာ။

ယာထဲက မြေပဲခင်းကြီးမှာ ကောင်းလိုက်သမျှ မှောင်နေသည်။ မထွက်ဘူးဆို တစ်ဧက ရှယ်ဆယ်ပဲထွက်ဦး လေးရာပြေးမလွတ်။ သို့သော် တစ်လခန့်ကားစောင့်ရမည်။ ဒီအထဲတွင် ပွေးကို သတိထား။ ပွေးဝင်လို့ကတော့ ငါးပါးသာမက သံဃာစင်တစ်ခုလုံးမှောက်ချေမည်။

ပွေးအကြောင်းတွေးမိသော အခါ လှသက်ခိုင်၏အဖေ ဦးသက်၏မျက်နှာကြီးပေါ်လာသည်။ ဆဲသံဆိုသံများ ကြားယောင်လာသည်။

ယာခရီးဟူ၍ ထန်းပင်ပေါက်ကလေးတွေသာရှိသည်။ သူလည်းမြေပဲ
သမားဖြစ်သည်။

“ငါ့မြေပဲ ကောင်းလှချည့်ဆိုပြီး ဝမ်းသာမနေနဲ့ဟေ့၊ ပွေး. . .
ပွေး. . . ၊ ပွေးသာဝင်လိုက်လို့ကတော့ကွာ”

သူ့ဝသီအရ ဆဲလိုက်သေးသည်။ ဆဲပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ၊ တစ်ချီတည်းထိုင်ငိုရမှာ”

သို့ကြောင့် ဘာဘာညာညာတွေးရန်မလို။ ယာထဲသို့သွားရမည်။

ယာထဲထက် အရေကြီးသော ကိစ္စမရှိ။ ဘယ်ကိုသွားမည်ဟူသော ဆုံး
ဖြတ်ချက်ကျလာပြီဖြစ်သဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်ရင်းက မျက်နှာကို ခါးရှိ
ပုဆိုးဖြင့်သုတ်သည်။

“ယာထဲသွားမလားလူလေး”

အမေသည် မီးဖိုကျင်းထဲမှ တက်လာပြီးမေးရာက “ဘာမှမရှိဘူး
လူကလေး၊ ရွာထိပ်မှာ ငါးပေါင်းကြော်ဝယ်စားသွား၊ အမေ ပိုက်ဆံ
ပေးလိုက်မယ်” ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့အမေ. . .ဟုတ်ကဲ့”

“ထမင်းကြီးတော့ လူကြုံပေါ့သားရယ်”

အေးဆောင်သည် “ဟုတ်ကဲ့” ပြောမိသလား၊ မပြောမိသလား
မသိပါ။ လှည်းပေါ်တက်အိပ်နေသော ဝိုင်းလုံအပေါ်သို့ ခမောက်နှင့်ဓား
ပစ်တင်ပြီးနောက် နွားနှစ်ကောင်ကို ဝင်ဆွဲသည်။ နွားနှစ်ကောင်မှာ နား
ချိန်ရှည်သဖြင့် လက်ပန်းပေါက်ခတ်နေကြသည်။

နွားနှစ်ကောင်သည် လှည်းကိုဝန်အဖြစ်သဘောထားပုံမရ။ ခြေ
လှမ်းသွက်နေသောအခါ ဆွဲပြေးသည်ထင်ရ၏။ အမေသည် ရွာထိပ်ရှိ
ငါးပေါင်းကြော်သည်ထံမှ ငါးပေါင်းကြော်ဝယ်စားသွားရန် ပိုက်ဆံပေး
လိုက်သလော။ ပေးလိုက်လျှင် အဘယ်မှာနည်း။

ရွာထိပ်မှထွက်မိသည်နှင့် အေးဆောင်ဦးစွာရင်ဆိုင်ရသော အရာမှာ လေပွေဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း၏အအေးဓာတ်သည် ရှိသင့်သလောက် ရှိသေးငြား လေပွေကထချင်နေသည်။ တမာရွက်ခြောက်များ၊ ကင်ပွန်းခါးရွက်ခြောက်များနှင့် ကုက္ကိုရွက်ခြောက်များသည် ဝဲလှည့်ချင်နေကြသည်။

“ခုနစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးသယ်၊ လေပွေက ထချင်နေပြီ”

အေးဆောင်၏မြည်တွန်သံပေါ်ရုံရှိသေးသည်။ အမှန်ပင် တမာပင်အောက်က လေပွေလှုပ်၏။ လေပွေထတော့မည့်ပုံဖြင့် တမာရွက်ခြောက်တွေ ဝဲလှည့်ထကြ၏။ သို့သော် တစ်ပတ်ပြည့်အောင်ဝဲမလှည့်ရ၊ ငြိမ်သွားသည်။

“အရေးထဲမှာ သည်နွားတွေက တစ်မျိုး”

သည်မျှဝဲဖြိုးနေအောင် စားနေရပါလျက် လမ်းဘေးရှိချုံကို ပါးစပ်သရမ်းသည်။ ရွာခရီး နဘူးချုံတန်းနှင့် အလှည့်သင့်သူက အသာအယာလှမ်းဆွဲသည်။ ရွာခရီးဘက်အလှည့်မသင့်သူက မြေမှာကပ်ပေါက်နေသော ဆင်ငိုမြတ်ကို ကုန်းဟပ်သည်။

“သည်နွားတော့ နာတော့မှာပဲ၊ ဟာ. . .ဟာ. . .”

အေးဆောင်သည် ဆင်ငိုမြတ်ကုန်းဟပ်နေသည့်နွားကို ရိုက်ရန်အတွက် နှင်တံကို လှမ်းအကိုင်တွင် ဝါးနှစ်ပြန်ကွာမှ သံစုံမြည်ဟည်းလျက် ပြေးလွှားလာသောလေပွေကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်လှည်းကိုပြန်ကွေ့၏။ သူ့ထံသို့ပြေးလာသောလေပွေမှာ လူ့တစ်ဖက်စာရှိသည်။

လေပွေတို့၏သဘောမှာ မြန်မာကုက္ကိုသီးခြောက်တွေ၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေသည် လေပွေလုံးထဲသို့ ဆူညံစွာပါဝင်လာကြသည်။ လှန်းထားသော အဝတ်ပါမကျန်ဆွဲစုပ်ပြီး ကြီးလာလား လာသည်။ သက်ငယ်